

Aurora Arcady

A VÉG KEZDETE

A vég kezdete

Aurora Arcady

Vikönyv©2024

ISBN

epub: 978-615-6586-82-7

Pdf: 978-615-6586-83-4

Borító: Egri Zsuzsa

16 év múlva

Két fegyveres poroszkált fakó lován a sáros falucska nyomorúságos kunyhói között. Sötétszürke egyenruhájukból ítélve a várkastély urát szolgálták. Vastag bőrvértjüknek köszönhetően igencsak megizzasztotta őket a szikrázó valenciai napsütés, de ügyet sem vetettek rá, már megszokták. A település teljesen kihalt volt, és néma, mint a sír.

– Elbújtak – konstata, mint szokványos esetet a magasabb rangú, nagydarab katona. Ez a szívélyesnek semmiképpen sem mondható fogadtatás azonban egyáltalán nem szegte kedvét, inkább egészen felvillanyozódott. – No majd én kicsődítem őket! – dörzsölte a tenyerét, mintha előre élvezné a ribilliót, amit majd okozni fog. – Remélem, itt végre valami elemőzsiára is akadunk, mert kopog a szemem az éhségtől.

Nála fiatalabb társa a fejét ingatta.

– Erre kicsi az esély. Ezeknek a nyavalyás jobbágyoknak mindenütt kong az ürességtől a kamrájuk.

– Biztos eldugják az enivalójukat. Pedig ezzel csak ártanak maguknak. Üres hassal sokkal morcosabb vagyok – vigyorgott kárörvendően a parancsnok. – Megbotoztatom, megostoroztatom őket, hogy vallják be, hol vannak a titkos élelmiszerraktáraik, bár legtöbbször eredménytelenül. Néha már-már kezdem elhinni, hogy tényleg nincs semmijük. De ha nem csak fenýíthetném őket, hanem párat fel is lógathatnék közülük, talán mégis megoldódna a nyelvük.

– Miért nem teszed ezt?

– Mert újabban csínján kell bánni a kivégzésekkel – magyarázta a nagydarab elkedvetlenedve. – Így is kevés a birtokon a munkáskéz. Túl sokan hullottak el az idők során a tömeges halálbüntetések, meg az egyéb... Szóval, a maradék is egyre csak szökdös el innen, hiába zártuk le majdhogynem áthatolhatatlanul a határainkat, és hiába vetjük alá a legkíméletlenebb tortúrának azokat, akiket nyakon csípünk.

Már társának is korgott a gyomra.

– Mi lenne, ha én előrenyargalnék és felkutatnék egy kocsmát, ahol végre kedvünkre lakmározhatnánk? Birkák ezek a parasztok, a te rutinoddal elboldogulnál velük egyedül is – vetette fel.

A másikat mintha hájjal kengették volna.

– Van benne igazság. Majd én megszorogatom őket. Te meg indulj, és ajánlom, hogy keríts valami harapnivalót, mert mint már említettem, nehezen tűröm a koplalást.

Csatlósa engedelmeskedett és nyakába vette a vidéket. A szerencse kegyes volt hozzá, az egyik erdőszéli, meglehetősen elhagyatott ösvény mellett hamarosan felfedezett egy fogadót. Sűrű lombú fák között állt, szinte rejtve, és a környéke is teljesen kihalt volt, ha a férfi nem nyújtogatta volna folyamatosan a nyakát, talán észre sem vette volna. Bekukucskált az ablakán. Odabent sem tartózkodott senki. A vastag faajtót zárva találta, ennek ellenére bedörömbölt rajta. Már nem is számított rá, mikor egyszer csak kitarult előtte, és egy ötvenes éveit taposó férfi jelent meg benne. Sötét haja őszbe

vegyült, de a teste még mindig erőtől duzzadt, bár ez most kevésbé látszott, mint ahogy az is, hogy alapvetően magas termetű, mivel alázatosan meggörbedt a látogatója előtt.

– Nyitva vagytok? – szólította meg a katona Hangsúlyával érezte, hogy nemleges választ nem fogad el.

– Természetesen. Csak egy kis gyújtósért mentem, de máris a vitéz úr rendelkezésére állok – hajlongott a fogadós.

Noha rendkívül tiszteletteljesen viselkedett, a fegyveres mégis, maga sem tudta, miért, valami hamisságot vélt felfedezni benne. Mintha hiányzott volna belőle az a zsigeri rettegés, ami mindenkit eltöltött a nagyúr küldötteinek jelenlétében. A katonát ez valahol zavarta, de mivel semmi kézzelfogható indoka nem volt a gyanakvásra, igyekezett nem foglalkozni vele.

Beléptek az ivóba, ahol példás rend és tisztaság uralkodott. A vendég körbenézett.

– Igencsak takaros a porták, pedig nem lehet túl nagy a forgalmatok. Biztos van mit a tejbe aprítanotok, ha ilyen jó állapotban tudjátok tartani. Miből telik minderre? – húzta össze a szemöldökét.

A tulajdonos készséggel felvilágosította.

– Kevesen járnak ezen a vidéken, ezért közel s távol nincs a miénken kívül szálláshely. Akiknek erre vezet az útjuk, kizárólag hozzánk térhetnek be, ezért hajlandók az átlagosnál sokkal borsosabb árat fizetni a szolgálatainkért. Főleg ha megízlelik a feleségem főztjét – tette hozzá büszkén.

– Azt én is szívesen megkóstolnám! Majd kilyukad a gyomrom az éhségtől – kapott a szón a fegyveres.

– Semmi akadálya! Mindjárt szólok az asszonynak – serénykedett a kocsmáros.

A katona az övéhez nyúlt, majd tettetett sajnálkozással felkiáltott.

– Jaj! Hát nem otthon felejtettem a bugyellárisomat!

A fogadós nem igazán lepődött meg. Jobbnak látta, ha segítőkésznek mutatkozik.

– Emiatt ne fájjon a fejed, uram! Úgysem fogadnék el pénzt a tiszteletreméltó Christobaal nagyúr vitézétől.

A fegyveres elégedetten nyugtázta.

– Helyes! Akkor ugye idehívhatom a társamat is.

A vendéglős nyelt egyet, de nem utasíthatta vissza.

– Természetesen! – egyezett bele színlelt előzékenységgel.

– Mindjárt meg is nézem, jön-e már – közölte a vendég, azzal kicaplatott az épületből. Tenyeréből napellenzőt formált a szeme fölé és az utat kémlelte.

– Baltasar! Baltasar! – kiabálta, ahogy a torkán kifért.

Válasz nem érkezett, és feltűnni sem látta sehol társa tagbaszakadt alakját. Egy pillanatra felmerült benne, hogy visszamegy érte, hiszen ha feljebbvalója tudta volna, hogy finom falatok várják, biztosan nem vesztegette volna az idejét tovább a szutykos jobbágyokra, de éhsége erősebb volt a bajtársiasságnál.

A kocsmárosné ugyancsak meghallotta az óbégatást. Beszaladt az ivóba és kérdőn nézett a férjére. Ő is benn volt már a korban, de az itt-ott megjelenő ráncok ellenére arca még mindig fiatalos hatást keltett.

A katona visszatért.

– A feljebbvalómra egyelőre várni kell. Mindenesetre készíttetek elő neki is ennivalót, de bőségeset ám, mert feneketlen a bendője – rendelkezett.

– Úgy lesz, jó uram! Csupán egy icipici türelmet kérek. Addig is, amíg várakozol, engedelmeddel hozok neked egy flaska jóféle borocskát – tüsténkedett a háziasszony. Mielőtt kifele indult volna, mintegy mellékesen feltette a kérdést: – Egyébiránt mi járatban vagytok itt, ahol a madár se jár?

A fegyveres fontoskodó képet vágott.

– A Rém után kutatunk. Talán már hallottál róla.

Az asszony ijedten keresztet vetett.

– Ki ne hallott volna? Mindenki retteg tőle. Elkapja az embereket, iszonyatosan megkínozza, megcsonkítja és megöli

őket, tekintet nélkül arra, hogy nő, férfi vagy akár gyerek az illető.

– Úgy van! – hagyta helyben a katona. – De Christobaal nagyurunk nem fogja engedni, hogy büntetlenül garázdálkodjon. Ő kötelességének tartja megvédeni az alattvalóit. Szerteküldte az embereit, köztük minket, a felkutatására. Mi szóra bírunk minden teremtett lelket, s ha kell, tűzzel-vassal, de kiderítjük, hol van, ki bújtatja, kik a cinkosai. A járőrök fizetése és ellátása persze sok pénzt emészt fel, ezért hiába sírnak-rínak a népek, nagyurunk kénytelen volt plusz adókat kivetni. Hja, a biztonságának ára van!

– Igaz, igaz! – helyeselt szaporán az asszony.

Ebben a pillanatban egy fiatal nő perdült be az ajtón, karján kis, fonott kosárral.

– Szedtem gombá... – kezdte derűsen, de a fegyverest meglátva megtorpant és arcáról lehervadt a mosoly.

A fogadósne sietve odaszólt neki.

– Köszönöm! Vidd ki a konyhába, és tedd le az asztalra.

A katona azonban visszatartotta.

– Várj csak! Gyere közelebb!

A nő tétován odament hozzá, és lesütött szemmel megállt előtte.

A férfi szemtelenül végigmustrálta.

– Ez meg kicsoda? – érdeklődött.

A fogadós arcán sötét árny szaladt végig.

– Ő a leányunk – felelte ímmel-ámmal.

– Mi a neved? – fordult a fegyveres a nőhöz, aki riadtan tipródott a döngölt földpadlón.

– Anastasia.

– Látom be van kötve a fejed. A férjed hol van? – faggatta tovább a katona.

– Meghalt. Özvegy vagyok – hangzott a bátortalan felelet.

– Nagyszerű! – csúszott ki a katona száján. – Akarom mondani – helyesbített tessék-lássék –, ez nagyon szomorú. De van jó oldala is. Igaz, nem épp mai csirke az eszemadta, de még

mindig szemrevaló. Christobaal nagyúr biztosan szívesen felfogadná. Szolgálóra nála mindig van kereslet, hisz egyre-másra kénytelen elcsapni azokat a hálátlan teremtéseket, akik jó világukban nem hajlandók tisztességesen elvégezni a munkájukat. Aztán persze elbujdokolnak szegyenükben még a környékről is.

A sustorgó szóbeszéd egészen mást tartott azoknak a parasztlányoknak a sorsáról, akiket nyomtalanul elnyelt a kastély, a házaspár ennek ellenére nem adott hangot kételyeinek, hanem továbbra is nyájasan viselkedett a vendéggel.

– Ha ennyire elnyerte a tetszésedet leányunk, akkor biztosan kedvedre való lenne, ha ő szolgálná fel neked az étkedet – ajánlotta fel a fogadóné mézes-mázasan, majd meg sem várva a férfi reakcióját, máris kiadta az utasítást Anastasiának:– Menj, vedd le a tűzről a pecsenyét, kavarj egyet a mártáson, és szaladj le a pincébe a legzamatosabb borunkért. Aztán tegyél mindent tálcára, és hozd be!

A fiatalasszony szófogadón sarkon fordult, és még mielőtt a katona megnyikkanhatott volna, kifutott a konyhába.

A fogadós odatessékelte a vendéget az egyik asztalhoz, melyre már ki voltak készítve az evőeszközök.

– Foglaljon helyet, vitéz úr! – invitálta, majd odalépett mögéje, és lehajolt, mintha a széket akarná alá igazítani. Valójában ez esze ágában sem volt. Helyette villámgyorsan felkapta az asztalról a kést, és egyetlen hozzáértő mozdulattal elmetszette a katona torkát. A férfi szalmabábként rogyott össze, és menten kilehelte sötét lelkét. A fogadóné máris ott termett, és a fal melletti ládából egy zsákot rántott elő, mellyel, amennyire csak lehetett, felitatta az alant szétterült vértócsát, majd pontosan a folt fölé tolta az asztalt és a székeket. Férje eközben begyömösölte a tetemet a véres zsákba, és bedobta az egyik sötét sarokba. Pont jókor, mert a konyha kijáratában megjelent a lányuk, kezében a tálcával. Csodálkozva nézett körül, a vendéget keresve.

– A vitéz urat elszólította a kötelessége – hazudta szemrebbenés nélkül az anyja. – Eredj és nyergeld fel a lovakat, mert nekünk úgyszintén sürgős dolgunk akadt!

Mihelyt Anastasia kifordult az ajtón, a fogadós sebtében eligazítást tartott a nejeinek.

– Az erdő felé távozzatok! Ismersz minden eldugott csapást, akár csukott szemmel is eligazodsz rajtuk. Remélhetőleg megfelelő tempóban tudtok haladni, s ha minden jól megy, gyorsan elértek a folyóhoz. Én megtévesztésként az országutat választom, és jól látható nyomokat hagyva egy alkalmas helyen kidobom a hullát.

– El ne felejtsetek megcsónkítani! – hívta fel a figyelmét az asszony.

– Nem fogom. Ha nem érnék oda a találkozóhelyre időben, akkor se késlekedjétek egy percet sem, hanem a már ezerszer átismételt terv szerint járjatok el. Hajtsd szét a lovakat, és úgy hagyd ott a terepet, hogy azt higgyék, a vízben gázoltatok tovább, majd gyalog folytassátok az utat, az ellenkező irányban. Folyamatosan tüntess el magatok után minden árulkodó jelet, ahogy tanultad.

– Ne aggódj értünk! Minden rendben lesz! – nyugtatta meg a felesége.

Semmit sem vettek magukhoz, minden holmijukat hátrahagyva a lányuk után mentek az istállóba. A tágas pajta hátsó falát végig szénaboglyák takarták. Az apa széthányta az egyiket, minek eredményeképpen láthatóvá váltak a csupasz deszkák. A férfi kiemelt közülük kettőt, a nők pedig az így támadt résen át kivezették a lovaikat, felkaptak rájuk, és bevágtattak a rengetegbe. A fogadós aztán mindent visszarendezett ugyanúgy, ahogy előtte volt.

Az anya magabiztosan nyargalt az élen a fák és bokrok sűrűjében, Anastasia pedig vakon követte, mígnem felcsillant előttük a folyó hullámzó szalagja. Noha számba vették ezt az eshetőséget is, az asszonyra nyomasztóan hatott, hogy a férje nem várta ott őket. Ezzel együtt tette a dolgát, ahogy előre

megbeszélték. A vízpartot elhagyva ismét az erdőbe vetették be magukat.

A külső szemlélő azt hitte volna, hogy céltalanul bolyonganak a szerteágazó ösvényeken, hiszen már jó ideje kacskaringóztak, mégsem látszott, hova a karnak kilyukadni.

– Sok van még hátra? – pihegte Anastasia elcsigázva.

Anyja szánakozva nézett rá.

– Egy picit még bírd ki! Ha odaérünk ehetsz, ihatsz, és kipihenheted magad.

– Hova? – függesztette rá tekintetét a fiatalasszony.

– Majd meglátod – adott homályos választ a fogadósne.

Leánya nem erőltette, hitte, hogy az asszony tudja, mit csinál.

Egyszer csak megálltak egy hatalmas fa mellett, melynek tövében áthatolhatatlannak tűnő, ágas-bogas bozót burjánzott. A nő azonban tudta, hova kell nyúlania. Némi erőlködés árán eltávolította azokat a vastag ágakat, melyek eltakarták a törzs óriási, tátongó odvét.

– Erre megyünk tovább – mutatta Anastasiának, de még várt valamire. A lány jól ismerte minden rezdülését, látta rajta, hogy ideges, ezért őt is szorongás fogta el.

– Apámmal mikor találkozunk? – vetette fel óvatosan.

Az asszony nem felelt. Tisztában volt vele, hogy iparkodniuk kéne, mégis képtelen volt mozdulni. Ebben a pillanatban valahol kutyaugatás hangzott fel. Belehasított a rémület. Lehet, hogy elfogták a férjét! De ha nem indulnak, Anastasiának is baja eshet. Gyorsan betuszkolta lányát az odúba.

Egy barlangban találták magukat, melyből keskeny alagút vezetett tovább. A fogadósne belülről egy kötél segítségével visszahúzta a lombokat, elzárva ezáltal a bejáratot, s kirekesztve a leghalványabb napsugarat is. Megfogta Anastasia kezét, és gyengéden maga után húzta. Tenyerében érezte, hogy a fiatalasszony minden porcikájában vacog a félelemtől. Csak

nehogy kitörjön rajta a roham! – fohászkodott magában. Így botorkáltak előre a koromsötétben.

Mikor kellő távolságban voltak a lejárattól, az asszony kitapogatott a falban egy bemélyedést, ahol fáklyát és gyújtószerszámot talált. Innentől kezdve félhomályban haladtak tovább, melyből kifehérett Anastasia arcának halott sápadtsága. Mi lesz, ha összeomlik, mielőtt célhoz érnének? – zakatolt anyja fejében.

***

A sötétbarna, hullámos hajú ifjonec durcásan fészkelődött vaskos, trónszerű székében. Alig múlt tizennégy éves, de már élet és halál ura volt birtokán, ami világoskék szemének jéghideg ragyogása alapján semmi jót nem ígért alattvalóinak.

– Muszáj nekem ebben a kopár teremben, ezen a kemény, kényelmetlen pulpituson fogadnom mindenkit, csak mert annak a Raynaldnak, akit testi nagyapámnak mondasz ez volt a szokása? – duzzogott.

A mellette álló, talpig fekete ruházatban feszítő, ravasz tekintetű udvaronc igyekezett meggyőzni.

– Nem véletlenül. Ez ugyanis méltóságot tükröz és tiszteletet vált ki, ami számodra, mivel még csak serdülő korban vagy, különösen fontos, főleg, ha ilyen viseletben jársz.

– Miért, milyen viselet ez? – horkant fel a süvölvény mérgesen.

A férfi óvakodott tőle, hogy megsértse.

– Hát olyan – kereste a szót – díszes. A fiatalember enyhén szólva puccosan, és ebből kifolyólag költségesen öltözködött. Kirívó színű, tarka ruhákat hordott, hétköznapi is bíborban, bársonyban, selyemben járt, és naponta váltogatta lehetetlenül hosszú orrú, puha bőrcipőit. Az udvaronc nem mondhatta a szemébe, hogy a legtöbben emiatt üresfejű, páváskodó semmirekellőnek tartják, ezért elég körülményesen fogalmazott: – A pórnép ízlése nem ér fel ilyen kifinomult magasságokig, és nem tudja hol elhelyezni a megjelenésedet az ostoba fejében.

Az ifjú megrándította a vállát.

– Ha még nem tisztelnék eléggé, tovább is szoríthatom a gyeplőt. Ráadásul most nem is idegenekről van szó, csak Baltasar jön. Mióta kell nekem megjártszanom magam előtte, aki már az apámnak is egyik leghűbb szolgája volt, gyerekkorától fogva.

– Kezdi túlságosan fennhordani az orrát. Nem árt, ha emlékezteted, hol a helye.

Az eszmecsere itt megszakadt, mivel megjelent maga az emlegetett személy Zavartan pislogott, miközben ura elé járult, nem tudta mire vélni ezt a szertartásosságot. Sejtette, hogy ez is a Másodikból Hármassá degradálódott udvaronc ármánykodása lehet. A fekete ruhás ugyanis irigykedett rá, amiért olyan jól megértették egymást a gazdájával, pedig ettől még a fiatalúr alkalomadtán ugyanúgy gyötörte és szipolyozza őt is, mint akármelyik másik szolgáját.

– Christobaal nagyuram! – hajolt meg Baltasar az újdonsült Második előtt, majd a sötét lovag felé fordult: – Di Tercera gróf!

– Mi az a fontos jelentenivaló, amivel nem átallottad megzavarni délutáni multságomat? – mordult rá a suhanc.

– Mikor ma délelőtt egyik harcosommal a vidéket jártam...
– kezdte a katona, de ura türelmetlenül közbevágott.

– Térj a lényegre! A cselédlányok már bizonyára majd elepednek utánam – vihogott idétlenül.

Vazallusa próbálta minél rövidebbre fogni.

– A Rémmegint lecsapott. Ezúttal a csatlósommal végzett, ami azt jelenti, hogy egyre arcátlanabban viselkedik. Mindeddig inkább csak jobbágyokat, gyereklányokat és fiúkölkyöket nyuvasztott ki, de ez az eset már közvetlenül a mi köreinket érinti. Persze megeshet, hogy igazából nem ellened irányult a dolog, csak a katonám kiszimatolt valamit, azért volt kénytelen eltenni láb alól.

A Második meghökkent. Önkéntelenül a mellette álló udvaroncra nézett, de az ő arcáról is értetlenséget olvasott le.

Végül, híven önmagához, a hírhozó ellen fordult. Durván ráförmedt.

– Ezért fizetlek benneteket? Így vigyáztok a rendre? – Baltasar tisztában volt vele, hogy úgymint hiába minden szó, összeszorított szájjal várta a büntetést. Ura ezúttal elég kegyes volt hozzá, mindössze pár napi ételmegvonást szabott ki rá, bár ez talán még jobban fájt a torkos férfinek, mintha megvesszőztette volna. – Na és hol van a hulla? Remélem elhoztad – folytatta a kihallgatást az ifjanc.

– Természetesen – helyezte a lába elé katonája a vérrel átitatott zsákokat.

Christobaal szeme mohón felvillant.

– Szedd ki, hadd lássam! – Vazallusa kirázta a földre a zsák tartalmát. A fiatalember előrehajolt, hogy minél jobban lássa a több darabra hullott, testnedvektől és sártól csatagos tetemet. – Érdekes – hümmögött. – Kevesebb seb van rajta, mint általában. Csak az egyik kezét meg lábát vágta le. – Hátradólt a székben. – Hol találtad?

– A főút közelében.

– Nyom vagy szemtanú gondolom most sincs – fítorodott el a Második.

A katona elébe vágott az újabb penitenciának.

– Annál sokkal előbbre jutottunk. Fényt derítettünk a Rém kilétére.

Christobaal felkapta a fejét.

– Valóban? Na és ki az?

– Egy fogadós, de valószínűleg a felesége és a lánya is a bűntársa.

– Rögvest vezesd elém őket! – utasította az ifjanc.

Baltasar behúzta fülét-farkát

– Még nem sikerült elkapnunk őket – vallotta be.

A Második szeme villámokat szórt.

– Az meg hogy lehet?

– A lovaik a folyópart közelében kóborogtak, de onnan nyomukat vesztettük. Valószínűleg a vízben gázoltak tovább, majd valahol átúsztak rajta.

– Úsztak? Közember létükre? – nézett nagyot Christobaal.

– Errefelé ez nem ritkaság. Mindenki lejár a folyóhoz mosni, fürdeni, sokan az úszásra is rákapnak – magyarázta Baltasar.

– Te is megtanulhatnád, nagyuram – javasolta di Tercera óvatosan. – Itt van az udvarban a csónakázótó teljesen kihasználatlanul, benőve hínárral.

– Már csak az hiányzik! – prüszkölt utálkozva a siheder. – Rühellem, mint ördög a szenteltvizet.

A katona felnyerített, a Második pedig jólesően elkönyvelte magában, milyen ellenállhatatlan a humora. Ettől valamelyest megenyhült. Ezen felbátorodva Baltasar visszatért a szökevények ügyére.

– Nem adjuk fel az üldözést. Vérebekkel fészüljük át a terepet. Azok elől nincs menekvés.

– Nagyszerű! Vasra verve akarom látni őket, és mindazokat, akik cimboráltak velük.

A Hármas mérsékletre intette a vazallust.

– Csak módjával gyűjtsetek be gyanúsítottakat!

– Tudom, tudom. Kellenek a jobbágyok robotra – húzta el a száját Baltasar.

Christobaal kifakadt.

– Elegendem van ebből! Arra neveltetek, hogy korlátlanul éljem ki a sátáni ösztöneimet, most meg ehelyett állandóan fékezniem kell magam. Ez nem mehet így tovább!

– Folyamatosan csökkenek a bevételeink, és ha... – tett egy kísérletet a fekete ruhás, hogy megértesse vele a helyzetet, de az ifjú lehurrogta.

– Mindig a pénz meg a pénz! Egyre jobban össze kell húznom magam. Lassan már a kastélyt sem bírom fenntartani. Hogy juthattam idáig, mikor az őseim olyan nagy lábon éltek, mint a császárok?

Di Tercera visszafogta magát, de a szemrehányás így is kiéreződött a hangjából.

– Ha nem pusztítottad volna ki, illetve tetted volna munkaképtelenné a birtokon élő mesteremberek túlnyomó részét, és nem menekült volna el emiatt a maradék is, akkor ingyen renováltathatnád velük az épületet.

– Miért nem raboltok máshonnan iparosokat, meg rabszolgának való embereket? Akad belőlük a környező falvakban szép számmal. Építőanyagokra is biztos szert lehet tenni egy kis ügyességgel, az éj leple alatt.

– Mindezt nem lehet feltűnés nélkül véghezvinni, és a szomszédos birtokosokat felbőszítené, ha megrövidítenénk őket. Nem húzhatunk ujjat velük, mert nem vagyunk még elég erősek. Tizennégy év után sem hevertük ki a hajdani csata okozta hatalmas vérveszteséget.

A Második elvesztette a türelmét.

– Akkor meg mit tökellenkedsz itt évek óta? Kotord már elő valahonnan azt a mesés kincset, amiről annyit regéltél!

Ezzel érzékeny pontra tapintott. A fekete ruhás kénytelen volt elismerni a kudarcát, ami legalább annyira bosszantotta őt magát is, mint az urát.

– Az egész birtokot felforgattuk érte, mégsem nem találtuk meg. Biztos magukkal vitték az úgymond nagyszüleid, mikor elhordták innen az irhájukat.

– Akkor őket kellett volna becserkésznetek! Nem igaz, hogy ennyi idő nem volt elég rá!

– Akárhol lehetnek. Életelemük a rejtőzködés. A világ minden pontján figyelik a másodikak, nem bukkannak e fel, de úgy eltűntek, mint a kámfor – védekezett di Tercera.

– Márpedig a föld nem nyelhetette el őket! Állíts rájuk még több embert! – makacskodott Christobaal.

A Hármas széttárta a karját.

– Ez sajnos nem olyan egyszerű. Miután a létszámunk alaposan megcsappant, és elvesztettük a legbefolyásosabb pozícióinkat is, nem megy egyik napról a másikra, hogy újra

beépülünk a meghatározó jelentőségű uralkodók udvarába, és szilárdan megvessük a lábunkat a kulcsfontosságú területeken. Szívósan haladunk előre, de sok időbe telik, míg ütőképes szervezetet tudunk felépíteni. – Gazdája szúrós tekintete láttán jobbnak látta hozzátenni: – Mindamellettt fokozott aktivitásra és éberségre fogom serkenteni a szövetségeseinket.

– Ezzel nem fizetsz ki! – csattant fel a Második. – Eredményt akarok! És ha nem is Raynaldék őrzik a kincseket? Lehet, hogy az a sokat emlegetett, de sosem látott nagynénikém, Madlena kotlik rajta. Őt meg sem kíséreltéték megpiszkálni?

– Ha nála van, az legalább ugyanolyan kemény dió. Nem ismeretes ugyanis, hol tartózkodik jelenleg. Megeshet, hogy még mindig a szüleivel lakik, de valószínűbb, hogy már férjhez adták valakihez, és elköltözött tőlük. Egyesek szerint Wilhelm von Würtheim felesége, erre azonban nincs semmi bizonyíték. Ha volna is, úgy vigyáznak rá, hogy egy szúnyog sem repülhet a közelébe, Conbattant vára pedig olyan masszív és jól védett erődítmény, amit szinte képtelenség bevenni.

– Márpedig nekem kell az a töméntelen arany és drágakő! Mégpedig sürgősen! Találjátok meg és hurcoljátok ide mind egy szálíg azokat a híres-nevezetes rokonaimat, majd én rákényszerítem őket, hogy az egészet átadják nekem. Úgyis felettébb kíváncsi vagyok már rájuk.

Baltasar mindeddig elégtétellel szemlélte riválisa megleckéztetését, és ezt nem is nagyon leplezte. Di Tercera most visszaadta a kölesönt, és továbbdobta neki a labdát.

– Hallottad, mi a dolgod! Aztán csak serényen! Most pedig távozz!

A vazallus hétrét görnyedve kihátrált a teremből.

Mihelyt kilépett az ajtón, az ifjonc a Hármashoz fordult.

– Ehhez mit szólsz? – rúgott a még mindig előttük búzló emberi maradványok egyikébe.

– Úgy látszik, vetélytársad akadt – szemrevételezte a húsdarabokat a sötét lovag.

Christobaal felhördült.

– Ez nem vetélytárs! Ez egy hitvány másoló, de még abban is kontár. Látszik, hogy nem élve kínozza meg, hanem a halála után darabolta fel a fel a testet, nyilván megtévesztésül, hogy a Réznek tulajdonítsák a tettét. Csírájában el kell fojtanunk az effajta pimaszságot. Ez az én felségterületemen, itt kizárólag én vadászhatok, főleg most, hogy már erősen megfogyatkozott a préda.

– Szerintem inkább fordítsuk a dolgot a saját előnyünkre – javasolta di Tercera. – Úgyis széltében-hosszában pusmogják már, hogy te állsz a rémtettek mögött. Most legalább találtunk más bűnbakokat.

– Igen, de ha kézre kerítitek őket, akkor nekem is be kell fejeznem a ténykedésemet, különben kiderül a turpisság.

– Majd titokban tartjuk, hogy fogságban vannak, és úgy állítjuk be, mintha továbbra is ők garázdálkodnának.

Christobaal jóváhagyta a tervet.

– Ez így megfelel! De igazából nehogy futni hagyjátok azokat a bitangokat, mert különleges elbánásban kívánom részesíteni őket. Engem nem utánozhat senki! Átkozni fogják a napot is, amelyen megszülettek. Most pedig megyek, mert nagyon vágyom már egy kis pajzánkodásra, meg a zsenge szüzecskék vérére.

Miután ura távozott, a sötét lovag megkereste Baltasart, és közölte vele a parancsait.

– Ha elfogtátok a Rémet, ne verjétek nagydobra, hanem fű alatt hozzátok ide, a családjával együtt!

– Igenis! – sunyított a katona.

– Remélem, ezzel egykettőre végeztek, mert aztán a „szent család” felkutatására kell fordítanotok minden figyelmeteket és energiátokat. Kapjátok össze magatokat, mert a Második igencsak nyugös lesz, ha nem akadnak mielőbb horogra.

Ez Baltasar előtt sem volt kétséges, főtt is a feje miatta.

– Minden tőlem telhetőt el fogok követni.

– Az nem jelent túl sokat – gúnyolódott di Tercera. – És még valami! Amennyiben megtalálod őket, nekem jelentsd elsőként! Érted? Személyesen nekem!

A katona hirtelen éber lett.

– Úgy érted, előbb, mint – alig merte kimondani – a nagyúrnak?

– Így van! – erősítette meg a feketeruhás.

– Ez nekem a fejembe kerülhet – húzódozott Baltasar.

– Ha nem engedelmeskedsz nekem, akkor viszont a fejed lesz a legkisebb gondod – fenyegette meg a Hármas. – Ne tévesszen meg, hogy a Második néhanapján korhol engem, mert ennek ellenére mindenben rám hallgat. Az előbb kaptál egy kis ízelítőt abból, hogy milyen, ha ellened hangolom. Én tanácsoltam neki, hogy tartson tőled nagyobb távolságot, és ha nem tanulod meg, hol a helyed, ennél tovább is megyek. Az pedig meg se forduljon az ostoba eszedben, hogy bemártasz nála, mert én kimagyarázom magam, te viszont, garantálom, súlyosan meglakolsz az árulásodért.

A vazallus megszeppent, de Christobaaltól még a sötét lovagnál is jobban félt, ezért továbbra is vonakodott.

– Miért kell a nagyúr előtt titkolózni? Mi értelme van ennek?

Di Tercerának be kellett látnia, hogy kénytelen bizonyos mértékig beavatni, ha maga mellé akarja állítani.

– Nehogy azt hidd, hogy forralok valamit a Második ellen – bocsátotta előre. – Én csakis a javát akarom. Éppen ezért féltém őt. Néha olyan érzésem van, mintha valami nem lenne rendben vele.

Baltasar hátrahőkölt.

– Hogy mondhatsz ilyet? Szerintem pont olyan, amilyenek lennie kell!

A Hármas felsóhajtott.

– Én is ezzel győzködöm magam. Szó se róla, Christobaal megátalkodottságban semmivel sem marad el az elődeitől, de mintha nélkülözné azt az átható erőt, amivel a Második rendelkezni szokott. Amíg kicsiny gyermek volt ezt

természetesnek vettem, de lassacskán felnő, és még mindig nem bír kiteljesedni. Mintha valami visszafogná.

A katona maflán bámult rá.

– Nem értem, mire célzol.

– Attól tartok, az átkozott keleti mágus, Omar és a párja, az északi boszorkány valamit csinált vele. Lehet, hogy újszülöttként bűbájt bocsátottak rá, amivel lefojtják az erejét. Ezt mindenáron tisztáznunk kell, de ha urunk tudomására jutna a kutakodásunk, esetleg személye elleni sértésnek venné és megakadályozná. Nem beszélve arról, hogy totális káoszt okozna, ha a másodikak körében elterjedne a híre. Ehhez képest még a kincs is másodlagos. Ezért fontos, hogy mielőtt kiszolgáltatod Raynaldékat a Másodiknak, kihúzzuk belőlük a varázslóik tartózkodási helyét, és amennyiben létezik, semlegesítsük velük az igézetet.

Baltasar még mindig ingadozott.

– Mire alapozod a gyanúdat? Lehet, hogy a nagyúr egyszerűen csak lassabban érik, mint az ősei.

– Már az is furcsa, hogy azok az ájtatoskodó nagyszülei csak úgy itt hagyták őt, az anyjával együtt. Ez nem vall rájuk.

A katona megvakarta a fejét.

– Hát, Christian nagyurunkkal jól befürödtek, lehet, hogy nem akartak megint kígyót melengetni a keblükön, megölni egy gyereket viszont nem volt merszük. Az anyja meg csak kolonc lett volna a nyakukon, hiszen úgysem volt már sok hátra neki. Mintha ma történt volna, úgy emlékszem arra a napra, mikor bevonultunk a kastélyba. Abban a csipkés babaszobában akadtam rá az asszonykára. Azonnal felismertem, hisz nemegyszer láttam a Kígyófészekben. Közvetlenül előtte szülhetett, mert ott feküdt vérbe fagyva, már csak hálni járt belé a lélek. Mellette torkaszakadtából bömbölt az elzöldült, ragacsos csecsemő, nyilvánvalóan az Első ivadéka. Felkaptam, hogy belecsavarjam egy takaróba, a nő azonban vissza akarta szerezni. Hihetetlen erőfeszítéssel kikecmergett az ágyból és rám rivallt:

– Add vissza a fiamat! Ő Christian urad sarja!

Előrevetődött, hogy nekem essen és kitépje a kezemből a gyereket, én azonban félreugrottam, ő meg a lendülettől kirepült mellettem az ablakon.

– Pont az orrom előtt puffant a földre – idézte fel a Hármas.

– Teljesen széttrancsírozódott. Kár, hogy nem értünk oda előbb. Talán hasznos információkhoz juthattunk volna általa.

A vazallus szaporán bólogatott.

– Bizony kár. De ha már így esett, nincs mit tenni.

– A te hibád is volt – hányt a szemére di Tercera. – Most legalább jóváteheted. Gyerünk, láss neki szaporán!

***

Az Északi-tenger forgalmas kikötőjében szokás szerint nagy volt a nyüzsgés. Ninjo lecövekelt a hajójuk mellé és folyamatosan ellenőrizte az áruk berakodását. Huszonéves, középtermetű, izmos fiatalember volt, félhosszú haja, rakoncátlanul göndörödő szőke fürtjei miatt kissé kócos benyomást keltett. Napbarnított ábrázatából élénken ragyogott ki tengerzöld szeme, mely most egy, a bárkák körül sündörgő kamaszfiún akadt meg Talán lopni akar? Az öltözéke alapján nem szorulhatott rá erre, de a férfi azért figyelni kezdte.

A kölyöknek érdekes arca volt, nem hasonlított a klasszikus ideálokhoz, a maga módján mégis kellemes összehatást keltett. Minden hajóhoz odament, szóba elegyedett a legénységgel, aztán odébbállt. Lehet, hogy keres valakit – morfondírozott a fiatalember. – Akkor viszont nem ártana, ha mielőbb megtalálná az illetőt, mert nem túl biztonságos ez a környék az ilyesfajta finom úrfiúknak. A legkevesebb, hogy megverik és kirabolják, de számos rabszolga-kereskedő is feni itt a fogát a hozzá hasonlókra. Törbe csalják őket, feldobják a hajójukra, aztán viszik messzire, ahol eladják őket munkásnak, vagy a szebbeket gazdag urak és hölgyek játékszerének. Jól jövedelmező üzletág volt ez, nekik is akadtak ügyfeleik, akik szívesen rendelték volna tőlük ilyen jellegű szállítmányt, de ők mindig visszautasították őket azzal, hogy számukra ez túl sok

hercehurcával járna. Ez a zöldfülű meg szinte kínálja magát. Igaz, lehetett némi fogalma a rá leselkedő veszélyről, mert olyan görcsösen szorongatta az oldaláról lelógó, rövid kard markolatát, mintha egybeforrtna vele. Pedig azzal nem sokra megy egy szál magában.

A rakomány számbavétele közben Ninjo szem elől tévesztette a fiút, de ahogy az várható volt, más viszont kiszúrta őt.

Hirtelen éles visítás hasított a monoton zsvivajba. A fiatalember körülnézett, a hang forrását keresve. Hamar meg is találta. A kamaszt két rosszarcú csirkefogó satuba szorította és vadul ráncigálta a ruhájánál fogva. Senki sem avatkozott közbe, az emberek megszokták az ilyen jeleneteket, tették a dolgukat, mintha mi sem történt volna.

Ninjo kiszökkent a zsákok közül, és odakiáltott:

– Hé, ti! Hagyjátok őt békén!

A fiúnak azonban, meglepő módon, nem volt szüksége a segítségére. Olyan veszettül rúgkapált, hogy mikor állon találta egyik támadóját, az métereket röpült a levegőben, majd nagyot huppanva landolt a latyakos földön. Aztán a kölyök kirántotta a kardját, és úgy odavágott a másik jómadárnak, hogy az sebzetten, szűkülve, azon nyomban elinalt, feltápászkodó cimborájával egyetemben. Ninjo visszatért az áruhoz.

A kamasz, miután rendbe szedte magát, odament hozzá és megszólította.

– Köszönöm! Te vagy itt az egyetlen, aki kiállt mellettem.

– Csak azért, mert zavart az óbégatásod a számolásban – hátrította el a fiatalember. – De lám, megoldottad nélkülem is. – Ismét az áruk felé fordította volna a figyelmét, a fiú azonban nem hagyta magára, továbbra is ott toporgott mellette. – Mi van? – vetette oda neki. – Akarsz még valamit?

– Tiéd ez a hajó? – mutatott a kölyök a bárkára.

– Miért érdekel? – fürkészte a férfi. – Egyáltalán, mit keresel itt? Azt ajánlom, menj haza, mielőtt még rosszabbul jársz, mint az imént!

– Nekem nincs otthonom – emelte rá nagy, mogyoróbarna szemét a kamasz bánatosan.

Ninjo egy pillanatra megtorpant.

– Akkor hol laknak a szüleid?

– Meghaltak.

– Rokonaid azért biztos vannak.

A fiú tekintete elborult.

– Ők ölték meg a szüleimet. Elölük menekülök. Ha megtalálnak, nekem sem kegyelmeznek.

A fiatalember nem tudta, mihez kezdjen vele.

– Most mit akarsz csinálni?

– Akadnak jóindulatú hozzátartozóim is, akik biztos befogadnának. Csakhogy messze vannak. Hozzájuk szeretnék eljutni.

– Hova?

A kölyök tétovázott.

– Délre – bökte ki végül, amivel nem árult el sokat, hisz innen szinte mindenki arra ment. – Elvinnétek magatokkal?

Ninjo végigmérte.

– Fizetni tudsz-e?

A fiú egyik lábáról a másikra állt.

– Inkább ledolgoznám. Ha pedig az kevés volna, mikor megérkezünk, a családom kiegyenlíti a maradék fuvardíjat.

A férfi felkacagott.

– Azok a távoli, talán nem is létező hozzátartozóid? És hogy dolgoznád le? Milyen munkát lehetne rád bízni? A tested nyápic, a kezeid finomak, mint egy lányé. Ezt ajánlottad a többi hajósnak is? Nem csodálom, hogy egyik sem vett fel. Miért nem nyúlsz inkább a tarsolyodba? – bökött a kölyök dereka felé. – Látom, hogy ott dudorodik az inged alatt. A két útonállóknak is biztos arra fáj a foga.

A fiú bosszúsan dobbantott a lábával.

– Jól van, elismerem, van pár garasom. De ez minden vagyonom, ezért szeretném későbbre tartalékolni.

A fiatalember nem tudta eldönteni, felengedje-e a bárkájára, ezért tovább kérdezősködött.

– Honnan jöttél tulajdonképpen? Hol a hazád?

A kamasz a földrajz terén csupán hézagosszerű ismeretekkel rendelkezett, nem úgy, mint a hajósok, akik sok vidéket bejártak. Fennállt a veszélye, hogy hamar lebukik, ha be akarja csapni az őt faggató kereskedőt, és kitalált településekre, illetve személyekre hivatkozik, ezért csupán a legszükségesebb mértékig módosította az igazságot.

– A szüleim egy itteni nagybirtokos, a néhai Franz von Seewald úr vazallusai voltak.

Ninjo felfigyelt.

– Akkor bizonyára Céline úrnővel is szoros kapcsolatot ápoltatok.

A kölyök nem örült, hogy a fiatalember ilyen tájékozott a helyi viszonyokban.

– Csak amennyire a rangbéli különbség engedte – válaszolta kényszeredetten.

A férfi tovább puhatolózott.

– Úgy hallottam, a nevezett úrhölgy szívesen vesz fel az udvartartásába apródokat a környékbeli nemesi sarjak közül. Te is szolgáltál nála?

– Volt idő – felelte a kamasz, és reménykedett, hogy ezzel vége lesz a faggatózásnak. A fiatalember azonban nem érte be ennyivel.

– Céline úrnő barátságban áll Würtheimékkal. Talán elkísérted őt olykor-olykor Conbattantba is?

A fiú megfeszült. Meddig tart még ez a vizsgáztatás? Mindazonáltal muszáj volt feljutnia a hajóra, ezért amennyire csak bírt, jó képet vágott a dologhoz.

– Igen, jártam ott is – mondta könnyedén.

– Akkor ismered Wilhelm úr lányait is, nem igaz?

– Valamelyest.

– És a várat meg a birtokot?

– Nagyjából.

Ninjo elgondolkodott. A kölyök mindennél jobban szeretett volna belelátni a fejébe. Ez azonban nem adatott meg neki, ezért nem tudhatta, miért vált a férfi végül engedékennyé.

– Ha esetleg el is vinnénk, a biztonságodért nem kezeskedhetünk.

– Tudok én vigyázni magamra! Láthattad! – bizonygatta a kamasz.

– Más két teszetosza útonálló, mint azok a harcedzett kalózok, akik errefelé garázdálkodnak – jegyezte meg a fiatalember.

Mintegy nyomatékot adva szavainak, még mielőtt a fiú észbe kaphatott volna, egy hirtelen mozdulattal kirántotta a kardját és feléje suhintott vele. Ámde egyáltalán nem az történt, amire számított.

A kölyök hihetetlenül gyors reflexszel hárította a csapást, mi több, azon lendülettel vissza is szúrt. Ninjo annyira elképedt, hogy hajszal híján találatot kapott.

– Tényleg egész ügyes vagy – adta meg kelletlenül.

A kamasz visszadugta hüvelyébe a kardját, így miközben a nadrágjában megtörölte izzadó tenyerét, láthatóvá vált annak markolata. A fiatalember azt hitte, káprázik a szeme. Alig bírta elfordítani róla a tekintetét, de úgy tett, mintha észre sem vette volna. Látszólag közömbösen beszélt.

– Én nem ígérhetek neked semmit, mert nem én vagyok a kapitány, hanem a bátyám, Bertolo. Rajta múlik, velünk jöhetsz-e. Ő azonban pillanatnyilag a szárazföldön tartózkodik, ahol... – megakadt. Nem jött a szájára a kamasz előtt, hogy kocsmázik és ledér nőkkel szórakozik, ezért másképp fejezte be a mondatot:– ahol a szabadidejét tölti. – Ekkor mintegy végszóra, testvére alakja bontakozott ki a sokaságból. – De lám csak! Már jön is!

A fiú igencsak elcsodálkozott. A két testvér külsőre szemernyi sem hasonlított egymásra. Bertolón meglátszott az a pár év, amivel idősebb volt öccsénél. Nem csak sokkal szabadosabb életmódja miatt, hanem azért is mert ő sötétbarna

hajú és szemű, mokány fickó volt, kiköpött délszaki típus. Kedélyesnek tűnt, bizonyára kellemesen telt a kiruccanása.

– Ez meg kicsoda? – tudakozódott a kölyök felől, mikor odaért hozzájuk.

– Tényleg, mi a neved? – nézett rá Ninjo.

– Sar... - szaladt ki a kamasz száján, de rögtön észbe kapott, és mintha megbicsaklott volna a nyelve, kivágta magát: – Aron!

– És mit keresel itt?

Ninjo félrevonta bátyját, hogy a fiú ne hallja őket.

– Azt szeretné, ha magunkkal vinnénk.

– Szó sem lehet róla! Elég nekünk egy gyereket pesztrálni– tiltakozott Bertolo.

– Ismeri Würtheiméket. Bejáratos volt a Conbattant birtokra is – nyomta meg a szavakat öccse jelentőségteljesen.

Ez már felkeltette a kapitány érdeklődését is.

– Vagyis sokat tudhat.

Ninjo bólintott.

– Ha nem vesszük fel mi, felveszi más. Azt pedig nem engedhetjük.

Bertolo a szakállát birizgálta.

– Ha így áll a dolog, átgondolom.

Öccse tovább ütötte a vasat.

– Nézd meg a kardja markolatát! Rendkívül figyelemreméltó. Ha nem lenne olyan rövid, gyerekméretű a pengéje, még azt hinném... Az mindenesetre biztos, hogy olyan drágakövekkel van kirakva, amelyek közül bármelyik többet ér, mint ez a bárka a rakományával egyetemben. Ráadásul kivédte a keresztvágást. Azt pedig csak a legszűkebb körben ismerik.

A kapitány odapillantott a türelmetlenül várakozó kamaszra. Most már ő is osztotta Ninjo véleményét.

– Ez esetben nálunk lesz a legjobb helyen. Legalább Emanuelnek is akad társasága. Nagyjából egyívásúak. – Rögtön oda is intette magához Aront, és nagy kegyesen közölte vele a jó hírt. – Felveszlek hajósinasnak. Ha meg akarsz dolgozni a fuvarért, íme az első tennivalód: Mássz le a raktérbe! Találsz ott

egy fiút. Barátkozz össze vele és vedd rá, hogy jöjjön fel egy kis időre a fedélzetre. Ha ezt eléred, ingyen megszámitom neked az egész utat. Megértetted?

A kölyök fellélegzett. Ennél rosszabb munkája sose legyen!

– Bízd csak rám! – jelentette ki magabiztosan.

A feladat azonban korántsem bizonyult olyan könnyűnek, mint amilyennek ígérkezett. A hajó gyomrában teljes sötétség fogadta, csak leghátul, a szűk orr-részben vélt valami halovány fénypontot felfedezni. Lassan araszolva elindult felé. Már a közvetlen közelébe ért, mikor végre ki tudta venni a pislákoló gyertya mellett leterített szalmazsákon heverő Emanuel alakját. Kócos, fekete haja szinte beleolvadt a homályba, melyből ugyanakkor kiviláglott sápadt arcbőre. Szemhéja le volt eresztve, mintha aludna, de Aron biztos volt benne, hogy érzékeli az ő jelenlétét. Gyengéden megkocogtatta a vállát, de a fiúnak nem akaródzott kinyitnia a szemét. A kölyök nem hagyta annyiban, addig élesztgette, míg Emanuel végül megunta, és méltóztatott felébredni.

– Mit akarsz? A bátyáim küldtek? – motyogta barátságatlanul.

Ez már végleg nem fért Aron fejébe.

– Ninjo és Bertolo a testvéred? Ránézésre semmi közös sincs bennetek.

– Mert csak ők egytestvérek, ugyanazon apától és anyától. Én a féltestvérük vagyok. Az anyánk közös, apánk nem – morogta a másik fiú, mint akinek fáj minden egyes hang kiejtése.

– Hárman vagytok fivérek? Több testvéretek nincs? – igyekezett szóval tartani a kölyök, nehogy visszaessen a teljes tespedésbe.

Ám erről szó sem volt. Ellenkezőleg. Emanuel tekintete váratlanul felizzott, és válasz helyett fürgén talpra ugrott. Tűzhányóként tört ki belőle az indulat. Torkon ragadta a kamaszt és hevesen rázni kezdte.

– Mi dolgod a húgommal? Mit akarsz kihúzni belőlem? Azt hiszed, nem tudom, ki vagy? Távozz tőlem, te boszorkány! A

bátyáimnak meg üzenem, hogy menjenek a pokolba! Ne uszítsák rám többé a mitugrászaikat! – rikoltozta eszelősen.

Aron már fuldokolt.

– Jól van! Elmegyek. Csak engedj el, és már itt sem vagyok – hörögte.

Valahogy kitepte magát Emanuel markából, és iszkolt fel a fedélzetre, ahogy a lába bírta.

Ninjo épp a közelben tett-vett. Kérdő tekintete láttán a kölyök odakiáltott.

– Alakul a dolog! – és szaporán kapkodott levegő után.

***

Wilhelm családja lakhelyén, Conbattant várában fogadta látogatóba érkező szüleit. Clara sötét haja immár ezüstbe fordult, ám temperamentumát tekintve még mindig ugyanaz a tűzrőlpattant menyecske volt, mint egykor. Johannesen sem fogott sokat az idő, az ő hajában alig akadt ősz hajsza, csak az arcán mélyülő barázdák árulkodtak róla, hogy már eléggé benn jár a korban.

– Madlenára kicsit várni kell – szabadkozott a fiuk. – Nem jeleztétek, hogy jöttök, ezért lement a faluba. A templom tetejét megrongálta a múltkori szélvihar, azt akarja helyrehozni. Sosem hanyagolja el az édesanyja által építtetett szent helyek karbantartását.

– Szóval a templom teteje. Nem túl jó jel – dörmögött Johannes.

Clara gyorsan elfordította a szót.

– És a két cserfes leányzó? Hol vannak? Hadd öleljük meg őket!

– Biztos játszanak vagy csatangolnak valahol. – Wilhelm odaszólt a szolgálónak: – Eredj, keresd meg Maria és Sarah kisasszonykát!

– Elengedhetnétek őket pár napra hozzánk. Tudod, mennyire szeretnek nálunk lenni – vetette fel Johannes.

Fia mosolyogva megfenyegette az ujjával.

– Mert hiába tiltjuk, agyonkényeztetitek őket.